

Arrest

nr. 174 815 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 19 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 17 mei 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoekers richten op 3 juni 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. In het proces-verbaal van 18 augustus 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De voorzitter vraagt naar het vereiste belang aangezien de verzoekende partijen op 14 augustus 2012, zijnde kort na het indienen van het beroep, het grondgebied vrijwillig hebben verlaten. Aangaande [M.A.], gedraagt de advocaat van de verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad. Voor wat [M.I.] betreft stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat [M.I.] na de echtscheiding België terug binnengekomen is en dat er een nieuwe asielaanvraag werd ingediend in 2014. Zij verwijst tevens naar het arrest van de Raad van 21 maart 2016 met nummer 164 505, waarbij deze asielaanvraag werd afgesloten. Op de vraag van de voorzitter of [M.I.] een nieuwe aanvraag 9ter heeft ingediend na haar terugkeer naar België, antwoordt de advocaat van de verzoekende partijen ontkennend, doch stelt dat het belang blijft aangezien mevrouw teruggekomen is. De advocaat van de verwerende partij verwijst, voor wat [M.A.] betreft, naar de beschikking van de Raad en naar de nota met opmerkingen. Voor wat [M.I.] betreft gedraagt zij zich naar de wijsheid van de Raad.”*

1.4. Verzoekster, M.I., betoogt alsnog over het vereiste belang bij huidig beroep te beschikken, omdat zij heden opnieuw in het Rijk verblijft. Er kan evenwel niet worden ingezien op welke wijze het feit opnieuw te zijn binnengekomen in het Belgische Rijk ertoe leidt dat in de beschikking niet kon worden gewezen op het initiële vrijwillig vertrek van verzoekster. Hierbij wijst de Raad erop dat verzoekster opdat zij haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces moet tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Door slechts twee maanden na het instellen van huidig beroep op vrijwillige basis het grondgebied te verlaten – waarbij zij diende te weten dat dergelijk vrijwillig vertrek een invloed kon hebben op de verderzetting van haar beroepsprocedure – gedraagt zij zich niet op een wijze die getuigt van een voortdurend belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep. Dit geldt des te meer daar verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk stelde dat uit de medische attesten blijkt dat *“zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit”*. Dergelijke overtuiging, zoals geformuleerd in het verzoekschrift, valt bijzonder moeilijk te verzoenen met de beslissing van verzoekster om vrijwillig terug te keren naar het land waar zij naar eigen zeggen zal worden geconfronteerd met een risico voor haar leven of haar fysieke integriteit. Verzoekster voorziet ter terechtzitting geen enkele verduidelijking omtrent de terugkeer naar haar herkomstland, noch brengt zij enig argument aan waaruit blijkt dat zij – ondanks het gegeven dat zij geruime tijd in haar herkomstland heeft verbleven – alsnog zou lijden aan een ziekte die haar verhindert terug te keren naar Macedonië. Het enkele feit dat verzoekster thans is teruggekeerd naar België en alhier een asielaanvraag indiende, doet geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen aangaande de onverzoenbaarheid van een vrijwillige terugkeer en een voortdurend belang bij een procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij klemmt het des te meer dat verzoekster, na haar terugkeer op het Belgisch grondgebied, geen enkele stap heeft ondernomen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het beroep ingesteld door verzoeker, M.A., stelt hij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De Raad merkt hierbij op dat wanneer het belang van verzoeker in vraag wordt gesteld, hij hieromtrent een duidelijk standpunt dient in te nemen en de nodige gegevens dient aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Door

zich louter te gedragen naar de wijsheid van de Raad, maakt verzoeker niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

1.5. Gelet op bovenstaande brengen verzoekers geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat zij niet over het wettelijk vereiste belang bij het beroep te beschikken, gelet op hun vrijwillige terugkeer naar hun herkomstland.

Het beroep is onontvankelijk.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA